

**Резюмета на публикациите на Марин Бодаков,
представени за участие в конкурс за „доцент“ по 3.5. Обществени
комуникации и информационни науки (Критика и критически практики),
обявен от Софийския университет „Св. Климент Охридски“ в „Държавен
вестник“, бр. 93 от 26 ноември 2019 г.**

I.Книга

I.1.)

Бодаков, Марин. Критика и искреност. Случаят Йордан

**Маринополски. Научен редактор проф. д-р Алберт Бенбасат. Научни
рецензенти доц. д-р Ефрем Ефремов, доц. д-р Мария Попова. Велико
Търново: Фабер, 2019. ISBN 978-619-00-1055-5**

Монографията изследва критическото наследство на почти напълно забравения днес и приживе тотално (авто)маргинализиран Йордан Маринополски (1874-1924), като през напрежението между неговата биография и критическите му публикации се опитва да осмисли напреженията между център и маргиналия в българската литература и

култура на ръба между XIX и XX век, между публичен литературен живот и частно авторско съществуване, между агресивна модернизация и домодерни задръжки. Във фокуса на интердисциплинарното изследване, в което доминира историческият подход, е темата за искреността - водеща тема в творчеството на критика на критиката Маринополски, благодарение което той изследва непоследователността в литературните позиции на ключови дейци на българската модерност като д-р Кръстев и Пенчо Славейков, като трябва да подчертаем, че отправената критика към тях е провокирана именно от неговите възгледи на модернист-просветител. Направен е опит да се осмисли - извън рамката на досегашните критически наслоения и заблуди - книгата на Маринополски "Критици" от 1910 г., която залага на моралния интегритет на критика и неговата искреност като на водеща ценност в литературното всекидневие в Нова България. Монографията проследява отношенията на автора с Кръга "Мисъл". Списание "Мисъл" е осмислено като мощен инструмент за утвърждаване на позициите на неговите членове и маргинализацията на неговите противници от културната картина на България. За пръв път са публикувани документи от кореспонденцията на Маринополски с изтъкнати литературни дейци на епохата. През тях най-плътно е показана

битката между волята за знание на Маринополски и волята за власт на неговите съперници.

Във втората част на изследването, посветено на живота на Маринополски след отвърщането му от литературната критика, посредством неговата есеистика от споменната поредица “Прояснени неблосклони” е тематизирана искреността като културна ценност: тя не е някаква мекушавост и извънлитературен сантиментализъм, а проверима последователност на критическите позиции, проверима достоверност и благонадеждност, връзка с реалността. Можем да я третираме като битка за реализъм със самия себе си, като усилие да опознаеш драматизма на своите тайни, за да ги признаеш пред себе си – и в крайна сметка пред литературната аудитория. Да съвпадаш колкото се може по-плътно със себе си. Искреността изобщо не е гаранция за създаването на велика литература, но тя е незаобиколимо условие за създаване на литературна критика, твърди монографията. Защото искреността е освобождаващо благо не само за автора на критическата рецензия или обзор. Тя е благо за общността, като тук разбираме далеч не само читателската общност. Искреността е лъкатушещият път на истината в литературата. И царският път в медиатизацията на литературата – защото когато говорим за

литературното всекидневие, ние говорим за неговите списания, неговите вестници, за тяхната разтърсвана постоянно система.

Във втората част на книгата са предложени обяснения защо „проектът“ на Йордан Маринополски да бъде искрен литературен критик, още повече, да бъде искрен литературен метакритик, се проваля. Искреността не се харчи на пазара на културните ценности. Хората я чуват като шум, не като музика. А шумът си остава предимно по страниците на вестниците и списанията. Лицемерието пък се превръща в литературни паметници. Между вестника и паметника връзката е почти разпадната. За тази музика трябва друго, по-фино ухо. А и темата за искреността, въведена от Маринополски, е била така стъписваща, че заглушава пред читателите безспорната му литературнокритическа компетентност. Обезврежда го до полемист, вежливото название за скандалджия. Волята за знание на литературния метакритик не е била особено силно подхранена от волята му за власт. Той просто е искал в литературното пространство да се лъже по-малко. В т.ч. и самозалъгванията в гилдията да са по-малко. Искал е общност. И е останал сам. Провалил се е дори просвещенският му проект да се лишава от власт, предавайки знанието си на другите – защото, когато пише финала на статията си „Българските читалища преди Освобождението“, сигурни сме,

Йордан Маринополски пише и за себе си: *Така загаснаха читалищата – за голяма скръб на просветителите и за задоволство на революционерите.* Така загасва читателят Маринополски, просветителят Маринополски – задушен от внос на литературни революции...

Искреността на литературния критик, тематизирана от Маринополски, предизвиква съвременният критика да вземе страна, предизвиква напрежение в литературното пространство, предизвиква фалшивото добруване на литературните авторитети и техните медии. Връща ни в неяснотите на битката с литературната власт изобщо. Изисква от нас да се определим, защото вземането на страна, както казваше Никола Георгиев, е нужно на литературата ни. Иначе тя не тежи обществено. Иначе от литература става полулитература. Ето заради това искреността на победения от историята литературен критик Йордан Маринополски е пример в настоящето, когато обмисляме как изобщо да съхраним живеца на литературата, постоянно подсичан от медийния пазар.

II. Научни статии

II.1. Публикации след защитата на дисертационния труд

II.1.1

Бодаков, Марин. НОМО ЕХ МАСИНА. В: Литернет. Брой 1/2020.

ISSN (online) 1312-2282

Статията се фокусира върху един театрален трик в творчеството на белетриста и литературния изследовател Иван Станков, като излага тезата, че във финала на своята трилогия той използва НОМО ЕХ МАСИНА като фабулно решение – и не отвъдна инстанция, а обикновено човешко същество предизвиква изчерпването на сюжета и изграждането на смисъл. В случая – елегичен хуманизъм на българина, извън България, извън привичните му села и градове. Статията поставя Иван Станков като вдъхновен читател на Йордан Радичков и неговото осмисляне на човека пред предизвикателствата на модерността.

II.1.2

Бодаков, Марин. Критикът-бунтар. Ранните години на Йордан Маринополски. - В: Newmedia21.eu. Медиите на 21 век: Онлайн издание за изследвания, анализи, критика, 31.10.2019. ISSN (online)1314-3794

Статията се опитва да осмисли ранните години на критика-бунтар Йордан Маринополски, като поставя акцент влиянието на българските литературни издания върху конструирането на неговото литератернокритическо битие и формирането на позициите му, които критикуват разпада на частното и публичното в литературния ни живот след Освобождението. Чрез близко четене на критическото творчество на Маринополски е направен опит да се посочат корените на водещата тема в бъдещите критики на критиката, особено на д-р Кръстев и Пенчо Славейков, които тепърва ще отправя Маринополски - а именно искреността като незаобиколим компонент в медийното всекидневие на литературата.

II.2.3

Бодаков, Марин. Литературна журналистика и литературен PR.

Моделът на Софийския международен литературен фестивал. //

Литернет, брой:3, 2019, ISSN (online) 1312-2282

Статията цели да разграничи литературната критика от литературната журналистика, като да докаже с примери от Софийския международен литературен фестивал, че съвременната литературна

журналистика е рефлекс на адекватния литературен PR, който има мисията да създаде максимално благоприятни обстоятелства за баланс между литературата и журналистиката, да комуникира конкретно литературно събитие/ издателство/ книга/ кампания в полза на четенето и т.н., като дава на медията информация за неговата същност, програма, основни цели, акценти и се стреми да заинтригува целевата си група, а също да приобщи и ангажира максимално количество публика.

II.1.4.

Бодаков, Марин. Литературният критик след литературната критика. // Литернет, брой:10 (239), 2019, ISSN (online)1312-2282

Статията изследва психологическите и културноисторическите причини за “отвърщането” на литературния критик Йордан Маринополски от критическото поприще, в което агресивният внос на модерност и напрежението между център и периферия са направили невъзможна артикулацията на неговите литературнокритически ценности.

Анализирана е авторефлексията на Маринополски. Интерпретирано е кръстосването на културни влияния в творчеството на критика и

несъгласието му с налагащите се у нас етични стандарти в литературния живот.

II.1.5.

Бодаков, Марин. Николай Райнов: "Градът" и "Изкуство и стил" //

Литернет, брой: 6, 2019, ISSN (online) 1312-2282

Статията изследва отношенията между едно литературно и едно манифестно произведение на Николай Райнов, изхождайки от първоначалната негова опозиция изкуство/ вестник. Тя се фокусира върху стила на Николай Райнов като рефлекс на тайната, като излага тезата, че психологическата индивидуация на езика е свързана с тайната, която авторът иска или е принуден да опази. Скритото знание у Николай Райнов предизвиква появата на фрагментаризация на литературната творба и нейната повишена естетизация, която в случая е противопоставена на инструктивността на манифеста.

II.1.6

Бодаков, Марин. Чудомир като медиен критик // Литернет, брой: 8 (237), 2019, ISSN (online) 1312-2282

Статията е реплика на недописаната поради смъртта му статия на Яни Милчаков “Чудомир като литературен критик”, като предлага аргументи в полза на разбирането, че Чудомир споделя изцяло модернистката критика на Пенчо Славейков, отправена срещу вестниците - и показва мястото на легендарния казанлъшки вестник “Искра” в развитието на големия белетрист и хуморист. Работата на Чудомир в изданието е червена тематична нишка, която прекосява творчеството му - и е способна да проблематизира всички интерпретативни клишета, които го свеждат до хуморист и битоописател. Напротив, неговото отношение към изданията го утвърждава като модернистки критик именно на медийния възход в една криворазбрана вестникарска модерност.

2.1.7.

Бодаков, Марин. Фейлетонът “Из дневника на един рапортьор” от Христо Смирненски: критика на журналистическото всекидневие. // Литернет, брой:12, 2018, ISSN (online) 1312-2282

Статията противопоставя писателя Христо Смирненски на журналиста Христо Смирненски, за да утвърди тезата, че неговата критика на журналистическото всекидневие всъщност е самокритика. Писателят Смирненски критикува журналистиката със средствата на фейлетона - жанр, който стои в ничията земя между литературата и журналистиката. Авторът осмива журналистите, които се правят на писатели - и писателите, които се правят на журналисти. Защото и хибридизацията на жанровете има граници - и отвъд тях отклонението на медийния факт от онтологичния предизвиква появата на псевдореалност. Творчеството на Смирненски е поставено в контекста на книгата "Компромисът" на Сергей Довлатов, за да бъдат дефинирани границите на журналистическата авторефлексия и самокритика изобщо.

2.1.8

Бодаков, Марин. От другата страна на езика. – В: De Profundis или при основанията на литературата. Юбилеен сборник в чест на Емилия Дворянова. Редактори: Яница Радева, Кристина Йорданова, Мария Огойска, Албена Раленкова. Департамент "Нова българистика", НБУ/ Издателство "Парадигма", 2018, стр.210-214. ISBN 978-954-326-363-9

Текстът изследва авторефлексивните импликации в студията на Емилия Дворянова “ Опитът на писането, или от другата страна на езика”, като акцентира върху комуникационните проблеми, които поставя учената: превръщането на автора в медия, през която преминава езиковото средство. Отделено е внимание на проблемите на творческото писане като академична дисциплина, в която образованието парадоксално започва от сложното към простото, както и на мястото на елитарната българска литература в контекста на българската литература изобщо - като литература на свят без святост в рамките на една религиозна парадигма. Направени са паралели между литературния и медийния опит, като са изведени онези послания на Дворянова, приложими и към журналистическото и критическото писане.

II.1.9

Бодаков, Марин. "Нещо друго" (Габор Дюкич, "Избрани стихотворения"). - В: Места на срещи. Прочити на унгарски книги, преведени на български"Редактор/и:Ласло Бедеч, издателство: Парадигма, 2017, стр.197-198. ISBN 978-954-326-328-8

Рецензията изследва поетиката на унгарския поет Габор Дюкич като опит чрез херметични паузи в стиха да се конструира смисъл, чрез който читателят да осъзнае пълната несъгласуваност между феномените на битието - и връзката на този подход с бийт културата на 60-те и 70-те

години на XX век. Анализирана е възможността опитите за загуба на лирическият аз да доведе до неговото израстване на ново тематично и лексикално равнище.

2.1.10

Бодаков, Марин. Литературофили и литературофоби. – В: Книгоиздаване по време на криза. Редактор Алберт Бенбасат, УИ "Св. Климент Охридски", 2016, стр.171-176. ISBN 978-954-07-4148-2

Статията изследва кризата на журналистическите жанрове, довела до стесняването на техния брой и, като следствие от това, до силно обедняване на медийната картина на света, като предлага решение на този проблем чрез интензификацията на литературното образование на журналистите и усложняване на разбирането им за напрежението между факт и фикция. Аргументирано е разбирането, че обновеното чрез литературата отношение на журналистиката към истината ще доведе до изход от финансовата криза както в книгоиздаването, така и на терена на медиите.

II.2. Научни статии в периода преди защитата на дисертационния труд, но невключени при процедурата за придобиване на ОНС „доктор“

II.2.1

Бодаков, Марин. Едничката дума е малка. – В: Иван Цанев в българската литература и култура : изследвания, статии, есета / състав. Пламен Дойнов, редактор/и:Пламен Дойнов, издателство Кралица Маб, 2012, стр. 116-118. ISBN 978-954-533-120-6

Статията анализира поетиката на съвременния класик Иван Цанев като форма на самокритика, следваща дефиницията на Ролан Барт “литературата е задраскване”. Изследвана е динамиката на интертекстуалността в неговите стихотворения, при която собственото слово постепенно отстъпва пред чуждото слово в редакциите на поетическия текст, назоваването - пред поправката и дори съкращението. Тягата към самокритично мълчание на лирическият аз е видяна през желанието стихотворението да заявява истината през конкретни, последни думи, които слагат негов край.

II.2.2

Бодаков, Марин. Наградата за роман на годината "ВИК" - медийни образи и безобразие. – В: Журналисти по теория, журналисти на практика. Дневник на Третия медиен панаир. 1-5 декември 2008. Медиен плурализъм и медийно разнообразие, Ред. Мария Нейкова, Петранка Филева, Мария Попова, Издателство ФЖМК, 2009, стр. 216-219. ISSN - 1313-9266

Статията изследва медийната репрезентация на романа "Фото "Стоянович" от Евгения Иванова, носител на наградата за роман на годината "ВИК", за да покаже как хетерогенната литература е представена от хомогенната масова медия. Анализирано е интервю на Димитър Стайков във вестник "24 часа" с авторката, което показва как журналистическият подход към литературата е да скандализира чрез политизация на художествения текст и да придава тежест повече на авторското присъствие, отколкото на естетическите импликации на романа. Акцентирано е върху медийното negliжиране на литературния текст и свеждането му до публицистика.

II.2.3

Бодаков, Марин. Наградата за роман на годината "ВИК" - медийни образи и безобразие. – В: Журналисти по теория, журналисти на практика. Дневник на Третия медиен панаир. 1-5 декември 2008. Медиен плурализъм и медийно разнообразие, Ред. Мария Нейкова, Петранка Филева, Мария Попова, Издателство ФЖМК, 2009, стр. 216-219. ISSN - 1313-9266

Статията се фокусира върху напрежението между критическите практики в елитарни медии за култура и масови, безплатно разпространявани медии, в които критическият отзив е равнопоставен на платеното рекламно съдържание и превръща в артефакта в обект на потребителска съблазън и въпрос на принадлежност към престижен младежки лайфстайл. Разгледана е бутиковият подбор на културни новини на терена на "конфекционната" журналистика и е доказана невъзможността днес да интерпретираме пълноценно медийното поле, свеждайки го до двуполусен модел масово/елитарно.

Summaries of published works

Summaries of Marin Bodakov's (author) published works submitted in the competition for award of the academic rank Associate Professor under code 3.5 *Public Communication and Information Sciences (Criticism and Practices in Criticism)*. Notice of competition published by Sveti Kliment Ohridsky University of Sofia in the State Gazette (SG) No 93 of 26 November 2019.

I. Book

I.1.

Bodakov, Marin. *Kritika i iskrenost. Sluchayat na Yordan Marinopolski* (*Критика и искреност, Случаят на Йордан Маринополски*). Scientific editor Professor Albert Benbasat PhD. Scientific reviewers: Assoc. Prof. Efrem Efremov PhD, Assoc. Prof. Maria Popova PhD. Veliko Tarnovo: Faber Publishing, 2019. ISBN 978-619-00-1055-5

The monograph delves into the literary criticism heritage of Yordan Marinopolski (1874-1924) — all but forgotten today and (self-)marginalized

during his lifetime — attempting, through the tension between his life story and the body of his work as a literary critic, to meaningfully explore the tensions between centre and periphery in Bulgarian literature and culture at the turn of the 20th century, between public literary life and private life as an author, between aggressive modernisation and pre-modern inhibitions. The interdisciplinary study, which is dominated by the historical approach, focuses on sincerity — a prominent theme in Marinopolski’s literary criticism — that allows him to explore the inconsistency in the literary positions of prominent figures of Bulgarian modernity, such as Dr. Krastev and Pencho Slaveykov, the author wishing to underline that his criticism of the latter is provoked by the modernist and enlightened views of the former. An attempt has been made to rethink, beyond the rigid framework of layer upon layer of stale critical thought and many a fallacy, Marinopolski’s 1910 book *Krititsi (Критици)* and its insistence on the moral integrity and sincerity of the literary critic as the preeminent value in the daily workings of literature in newly liberated Bulgaria. The monograph traces the author’s relationship with the *Misal* literary circle (Кръга „Мисъл“). The *Misal* literary magazine was conceived and existed as a powerful instrument used to ensure that the positions of its members reigned supreme whilst marginalising those of dissenters, pushing them away, as it were, from the centre of Bulgaria’s culture canopy. Items of correspondence

exchanged between Marinopolski and prominent figures in literary circles at the time have been published for the first time. It is in these that the battle between Marinopolski's drive for knowledge and his rivals' drive for power plays out most compellingly.

The second part of the study, devoted to Marinopolski's life after he turned his back on literary criticism, centres upon the theme of sincerity as a cultural value through the lens of his essays serialised as memoirs under the title *Proyasneni neboskloni* (Прояснени небосклони) — sincerity not to be understood as infirmity of conviction and extra-literary sentimentalism, but as verifiable consistency of the critic's stance — as assurance and credibility, as a tangible cord to reality. We can interpret it as the author battling against himself, as an effort to comprehend and own the dramatism of one's secrets and, ultimately, as a final reckoning for the sake of the literary audience — an endeavour to fit into your own skin and match your own outline to the fullest degree. The monograph posits that sincerity is by no means a guarantee that an author will engender a great literary work but that it is a condition *sine qua non* for being a literary critic. This is so because sincerity is liberating for the author of a critical appraisal or review but, equally, for the reading audience — a community that does not denote readers alone. Sincerity is the winding path of truth in literature. It is also the royal highway to the mediatisation of

literature as discussions about the daily grind of literature is in fact a discussion about literary magazines and newspapers, and about their system in perpetual turmoil.

The second part of the book offers an explanation as to ‘why’ Yordan Marinopolski’s project to be a sincere critic, and even more, to be a sincere metacritic ultimately failed. The author argues that there is next to no demand for sincerity in the marketplace of cultural values. People perceive sincerity as noise rather than music. And noise remains primarily confined to the pages of newspapers and magazines. Hypocrisy, on the other hand, is elevated to the lofty status of a literary monument. The link between the newspaper and the monument has been severed. Music requires a more delicate year. We should not neglect to mention that the theme of sincerity introduced by Marinopolski was so startling for readers that it drowned out his undeniable competence as a literary critic of merit. It disarmed him to the rank of a mere polemist — a word used in polite society to designate a rowdy troublemaker. The drive for knowledge of the literary metacritic found little sustenance in the drive for power. Marinopolski merely wanted fewer falsehoods circulating in literary space. He wanted to see a professional community less prone to self-deception. He ultimately wanted a community. But he stood alone. He failed even in his enlightenment project to eschew power for the benefit of passing

his knowledge on to others because we know that when adding the final words to his article *Balgarskite chitalishta predi Osvobojudenieto* („Българските читалища преди Освобождението“) Yordan Marinopolski wrote the following on a personal note: *‘The lights were thus extinguished in community culture centres — to the deepest regret of enlighteners and the greatest satisfaction of revolutionaries’*. It reads as a fitting epitaph. The enlightener Marinopolski expired gasping for air amid imported literary revolutions.

The theme of sincerity as a premise for literary criticism, which Marinopolski explored, urges the contemporary critic to take sides, causes tension to arise in literary space, challenges the make-belief well-being of literary figures ostensibly carrying great weight and authority, and the media at their beck and call. It pushes us back into the greyness of standing up to literary power as a matter of principle. It demands that we choose aside because taking sides, as Nikola Georgiev once said, is what our literature needs, if it were to stand proudly on its own two feet in society. Literature would otherwise become semi-literature. And so does the sincerity of the literary critic Yordan Marinopolski, defeated by history, continue to shine as an example today, at a time of struggle with the conundrum of preserving the living essence of literature now under permanent threat from the onslaught of the media market.

II. Scientific articles

II.1 Published works after dissertation thesis defense

II.1.1

Bodakov, Marin. HOMO EX MACHINA, In: Liternet, issue 1/2020, ISSN (online) 1312-2282

The article focuses on a stage trick used by the novelist and literary scholar Ivan Stankov and argues that at the end of his trilogy the author resorts to HOMO EX MACHINA as a storytelling and non-afterlife device to walk us through the process of an ordinary human being exhausting the fictional storyline and constructing meaning, more specifically the elegiac humanism of a Bulgarian outside their homeland and the towns and villages they know. The article depicts Ivan Stankov as an inspired reader of Yordan Radichkov and his thought paradigm of man facing up to the challenges of modernity.

II.1.2

Bodakov, Marin. *Kritikat-buntar. Rannite godini na Yordan Marinopolski (Критикът-бунтар. Ранните години на Йордан Маринополски)*. In Newmedia21.eu. Media in the 21st century: Online magazine for studies, analysis and criticism, 31.10.2019. ISSN (online)1314-3794

The article explores the early years of the rebel critic Yordan Marinopolski, placing an emphasis on the influence of published works of Bulgarian literature on the nascent structure of his life as a literary critic and how these shaped his critical stance against the disintegration of the private and public sphere in Bulgarian literature during the post-liberation period. Through a close reading of the body of critical work of Marinopolski the author attempts to identify the roots of the leading theme in the future criticism of the body of critical work, particularly of Dr. Krastev and Pencho Slaveykov, which Marinopolski would

later pursue, and more specifically sincerity as a uncircumventable component of the daily life of literature in the media.

II.1.3

Bodakov, Marin. *Literaturna jurnalistika i literaturen PR. Modelat na Sofijskia mejdunaroden literature festival (Литературна журналистика и литературен PR. Моделът на Софийския международен литературен фестивал)* // Liternet, issue 3, 2019, ISSN (online) 1312-2282

The article attempts to distinguish between literary criticism and literary journalism, illustrating, through examples from the Sofia International Literary Festival, that contemporary literary journalism is a reflex of adequate literary PR, which has the mission of creating an environment for a thriving balance between literature and journalism and communicating a particular literary event/publishing house/book/campaign for the benefit of reading, etc. while feeding the media pertinent information about its essence, programme, main goals, highlights, and attempting to capture the attention of and, in parallel, engage the widest possible audience.

II.1.4. Bodakov, Marin. *Literaturniat kritik sled literaturnata kritika (Литературният критик след литературната критика)* // Liternet, issue 10 (239), 2019, ISSN (online)1312-2282

The article delves into the psychological and cultural and historic reasons, which led the literary critic Yordan Marinopolski to turn his back on criticism as an occupation in which an aggressively imported modernity and the tensions between centre and periphery made it impossible for him to articulate his literary criticism values. Marinopolski's self-reflection is analysed and cultural influences meeting and diverging in the critic's work are interpreted, including his disagreement with the ethical standards gradually becoming prevalent in Bulgarian literary life.

II.1.5

Bodakov, Marin. *Nikolay Raynov: 'Gradat' i 'Izkustvo i stil' (Николай Райнов: "Градът" и "Изкуство и стил")* // Liternet, issue 6, 2019, ISSN (online) 1312-2282

The article explores the relationship between two works — literary and manifest, respectively — of Nikolay Raynov, starting from the premise of a deep-seated opposition between art and newspapers. It focuses on Nikolay Raynov's style as a reflex of the secret, which posits that the psychological individuation of language is linked to the secret the author wishes or is under obligation to keep. This secret knowledge residing in the innermost being of the poet triggers a fragmentation of the literary work and heightens its aesthetization, which has been juxtaposed to the instructive nature of the manifest.

II.1.6.

Bodakov, Marin. *Chudomir kato medien kritik (Чудомир като медиен критик)* // Liternet, issue 8 (237), 2019, ISSN (online) 1312-2282

The article is a posthumous response to Yani Milachkov's *Chudomir as a literary critic ("Чудомир като литературен критик")* — an article the author never finished due to his untimely death — in which he argues that Chudomir fully concurred with Pencho Slaveykov's modernist criticism of newspapers and outlines the place of the legendary Iskra newspaper, published in Kazanlak, in the development of the short-story teller and satirist. Chudomir's work for the newspaper — the red thread that criss-crosses the entire body of his literary work — is capable of polemicizing all interpretative clichés that reduce him to a satirical storyteller and writer with a flair for descriptive narratives of daily goings-on. On the contrary, his attitude to newsprint publications elevates him to the height of a genuine modernist critic of the rise of media in a poorly understood newsprint environment.

2.1.7

Bodakov, Marin. *Feyletonat 'Iz dnevnika na edin raportyor' ot Hristo Smirnenski: Kritika na jurnalisticheskoto vsekidnevie (Фейлетонът "Из дневника на един рапортьор" от Христо Смирненски: критика на журналистическото всекидневие)* // Liternet, issue: 12, 2018, ISSN (online) 1312-2282

The article juxtaposes Hristo Smirnenski as writer and journalist, respectively, arguing that his criticism of the daily life of journalists is, in fact, self-criticism. The writer Smirnenski criticizes himself in the role of a journalist in feuilleton form — a genre firmly planted in the no-man's land between literature and journalism. The author takes an ironical stance to journalists pretending to be writers and vice versa, with clear understanding that genre hybridization does in fact have boundaries beyond which the digression of a media fact from its ontological counterpart engenders a pseudo reality. The body of Smirnenski's work has been placed in the context of Sergey Dovlatov's book *Kompromisat* ("Компромисът") in order to define the boundaries of journalistic self-reflection and criticism in general.

II.1.8

Bodakov, Marin. *Ot drugata strana na ezika – in: De Profundis ili pri osnovaniata na literaturata. Yubileen sbornik v chest na Emilia Dvoryanova (От другата страна на езика — В: De Profundis или при основанията на литературата. Юбилеен сборник в чест на Емилия Дворянова)*. Editors: Yanitsa Radeva, Kristina Yordanova, Maria Ogoyska, Albena Ralenkova. Department of New Bulgarian Studies, New Bulgarian University/Paradigma Publishing, 2018, pages 210-214. ISBN 978-954-326-363-9

The text explores the self-reflection implications in Emilia Dvoryanova's study *'Opitat na pisaneto, ili ot drugata strana na ezika'* ("Опитът на писането, или от другата страна на езика") by placing an emphasis on several communication problems raised: the transformation of the author into a media acting as a conduit for the medium of language. The author separately

delves into the problems of creative writing as an academic discipline in which education, albeit paradoxically, flows from great complexity to great simplicity and on the place of high-brow Bulgarian literature in Bulgarian literature at large — a literature of a world devoid of sacredness within the framework of a religious paradigm. Parallels have been drawn between literary and media experience, highlighting those messages of Dvoryanova that apply to both journalistic and critical writing.

II.1.9

Bodakov, Marin. "Нещо друго" (Gabor G. Gyukics, "Избрани стихотворения"). - In: Места на срещи. Прочити на унгарски книги, преведени на български" Editor/and: Ласло Бедеч, Paradigma Printing House, 2017, pages 197-198. ISBN 978-954-326-328-8

The review studies the poetics of the Hungarian poet Gabor G. Gyukics as an attempt to construct meaning through hermetic pauses in the verse that will prompt the reader to become aware of the complete discord between ontological phenomena and how this approach ties in with the beat culture of the 1960s and the 1970s. The possibility that the attempts of the protagonist will lead him to evolve to a new thematic and lexical level has been analysed.

II.1.10

Bodakov, Marin. *Literaturofili i Literaturofobi* – In: *Knigoizdavane po vreme na kriza (Литературофили и литературофоби – В: Книгоиздаване по време на криза)*. Editor Albert Benbasat, Saint Kliment Ohridsky University Press, 2016, pages 171-176. ISBN 978-954-07-4148-2

The article explores the crisis of journalistic genres that has decimated their number and, as a result, greatly impoverished the global media landscape and offers a solution to the problem through intensifying the literary education of journalists and helping them better grasp the tension between fact and fiction. The author argues that journalism's attitude to truth — renewed through

literature — will present a solution to the financial crisis in both book publishing and the media domain.

II.2. Works published in the period before the defense of the dissertation thesis that have not been included in the procedure for the award of the degree Doctor of Philosophy (PhD)

II.2.1

Bodakov, Marin. *Ednichkata дума e Malka – In: Ivan Tsanev v balgarskata literature i kultura: izsledvania, statii, eseta (compiled by Plamen Doynov (Едничката дума е малка. – В: Иван Цанев в българската литература и култура: изследвания, статии, есета / състав. Пламен Дойнов), editor(s): Plamen Doynov, Kralitsa Mab Publishing, 2012, pages 116-118. ISBN 978-954-533-120-6*

The article offers an analysis of the poetics of the contemporary classicist Ivan Tsanev as a form of self-criticism in the vein of Roland Barthes definition of 'literature as overwriting'. The dynamics of intertextuality in the poet's works has been explored in which the word gradually retreats, making room for the words of others in the revision of poetic texts — for correction and even abbreviation. The pull towards self-critical silence of the lyrical protagonist is visible through the desire for the poem to declare the truth in concrete, final words that bring it to an end.

II.2.2

Bodakov, Marin. *Nagrada Roman na godinata VIK – Mediyни образи i bezobrazie – In: Jurnalisti po teoria, jurnalisti na praktika. Dnevnik na tretia medien panair (Награда Роман на годината ВИК – медийни образи и безобразие – В: Журналисти по теория, журналисти на практика. Дневник на Третия медиен панаир). 1-5 December 2008. Media pluralism and media diversity, Editor: Maria Neykova, Petranka Fileva, Maria Popova, Published by the Department of Journalism, Media and Communications, 2009, pages 216-219. ISSN - 1313-9266*

The article explores the media presentation of Evgenia Ivanova's novel *Foto Stoyanovich* ("Фото "Стоянович") in order to show how heterogenous

literature is presented in homogenous mass media. Dimitar Staykov's interview with the novelist for the 24 Chasa Daily has been analysed, demonstrating how the journalistic approach to literature ultimately aims to scandalize through the politicization of fictional prose, giving greater weight to the presence of the author compared to the aesthetic implications of the novel. An emphasis has been placed on the neglectful attitude of media to literary text and its reduction to opinion journalism.

II.2.3

Bodakov, Marin. *Butikat v nejnata konfektsia* – In: *Jurnalisti po teoriya i praktika, Mediyno proizvodstvo. Butik i konfektsia v mediate: Dnevnik na Vtoria medien panair, 10-14 December 2007* (Бутикът в нежната конфекция. – В: Журналисти по теория, журналисти на практика. Медийно производство. Бутик и конфекция в медиите: Дневник на Втория медиен панаир. 10-14 декември 2007), Editor: Maria Neykova, Petranka Fileva, Maria Popova, Published by the Department of Journalism, Media and Communications, 2008, pages 255-257. ISBN 978-954-323-392-2

The article centres on the tension between critical practices in elite culture media and mass printed editions handed out free of charge in which a critical review is synonymous with paid advertising content and distorts the artefact into an object coveted by consumers and a matter of belonging to a lifestyle seen as carrying youthful social prestige. The boutique selection of news from the cultural domain against the background of an 'one-size-fits-all' journalism has been explored, baring our inability to meaningfully interpret the media domain and tendency to reduce it to a bipolar model pitting concepts such as 'mass appeal and elitist' against each other.